

DEDEKTİF BİL. YETER

EKSİK DİKKATİN BULUNUŞU

Nurullah Aydın

KETEBE

Nurullah Aydın

1991 yılının Eylül ayında Taraklı'da doğdu. Her sıradan insan gibi yaşamak için türlü çabalarla okudu, öğrendi, büyüdü. Bazen ite kaka, bazen cumburlop. Sonuçta zıplamayı seven, neşeli biri oldu. Hep yazardı, ne olursa... Çizmeyi de çok istedi ama beceremedi. İnsan her istediğini yapamaz ki! Yolculuk onu İstanbul'a, Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi'ne getirdi. Okulu bitirdi, kitapsever oldu. Büyüme işi her yeni gün devam ediyordu ve anlaşılın hiç bitmeyecekti. Bunu fark ettiğinde süregiden hayatını kurcalamaya karar verdi. Eksik bir şeyler var gibiydi. Giyilmiş kirli çoraplarını top yaptığı için ertesi sabah temiz sanıyor, yeniden giyiyordu. İşten eve geldiğinde mutfakta açık unuttuğu dolap kapağına kafasını vuruyor, sabah giydiği çorabın aslında kirli olduğunu ancak o şekilde hatırlıyordu. Bir keresinde geçmiş haftalarda sipariş verdiği kitabın yere bırakılmış kargo poşetine basıp da kayıp düşünce Bil. Yeter'i buldu. Sonra ne oldu biliyor musunuz? Dedektif Bil. Yeter ile birlikte yıllardır eksik olan pek sevgili dikkatine kavuştu. Tam 32 yaşında! O sabah Bilal ile dikkatlerinin eksik parçalarını birleştirmeye karar verdiklerinde ortaya bu eğlenceli maceranın harfleri saçıldı. İnsan paylaştığı her şeyi çözüyor. Derdini bil. yeter!

"Bir şeyin kaybolmaması için illa 48 tanesi yan yana mı olmalı? Dünya gerçekten çok ilginç bir yer!"

Bir yandan sesli sesli söyleniyor, bir yandan da kurşun kalemimi arıyordum. Okuduğum kitapta hoşuma giden o cümlenin *altını hemen çizmeliydim*. Koltuğun yanındaki masaya baktım. Yoktu. Kitapların arkasına baktım. Bulamadım. Koltuğun altına, halının üstüne... Her yere. Yoktu işte, yoktu.

*Sürekli bir şeylerimi kaybetmesem olmazdı. Çoraplarımı, kalemtırışımı... Ama 48'li boya setim hiç kaybolmazdı mesela. Bu gizemi bir türlü çözemiyordum. Bir seferinde bu konuya kafayı takmış, 48'li boya setimi bilerek, isteyerek, hür irademle kaybetmiştim. İki gün geçmeden annem boya setini tesadüfen bulup geri getirmişti. **Unutmak isteyip de unutmadığım hatıralarım gibiydi.***

Kalemi en son kanepenin arasına sıkışmış vaziyette buldum. Kitabın başına geçip, vakit kaybetmeden sevdiğim cümlenin altını çizdim. Laf aramızda, ne

zaman bir cümlenin altını çizsem o **cümleyi kendim yazmış gibi hisseder, mutlu olurum.**

Elimdeki kitabı kapatıp sağ tarafımdaki masanın üzerinde duran dört kitabın üzerine koydum. Ağzıma bir **fındık** atıp açık **kuşburnu**mdan bir yudum aldım. Dikkatimi yavaşça kaybedip hayallere daldım. Benim için gündüz düşleri görmek en az kitap okumak kadar keyiflidir.

Bu arada henüz tanışmadık. Benim adım Bilal Yeter. Fakat siz bana kısacası **Bil. Yeter** diyebilirsiniz. Çünkü bilmek, bilmediğimi öğrenmek benim işimdir! Doğal olarak beni en çok mutlu eden şey de insanların bilmedikleri şeyleri bana sorup cevabını benden öğrenmesidir.

Elbette adınız bir kere **Bil. Yeter**'e çıkmışsa insanların sizden beklentisi de çok yüksek oluyor. Gerçekten de benim her şeyi bildiğimi zannedebiliyorlar. Oysa bilmediğim o kadar çok şey var ki!

Sonuçta ben de Google değilim, öyle değil mi? Aramızda kalsın, eğer bilmediğim yerden soru gelirse **karizmamı çizdirmemek için** kafamdan bir şeyler uydurup söylediğim de olmuyor değil.

Zihnimi dinlendirdikten sonra sol tarafımdaki masada tek başına duran kitabımı aldım. Ayıptır söylemesi günde altı kitap okurum. Ama **her birini yarım saat.** Maalesef bir noktadan sonra dikkatim dağılıyor.

Günün son kitabını da biraz okuduktan sonra odayı seyretmeye başladım. İçerideki bütün tozları görebiliyordum. Camdan giren güneş ışığı yaklaşık 5 bin kitabın olduğu kütüphanenin bütün tozlarını gün yüzüne çıkarıyordu. İşte tam olarak bu yüzden güneşten nefret ediyordum.

Annem ne kadar temizlerse temizlesin kitapların tozu hiç azalmıyordu. Aslında benim burada sorunum tozla değildi. Güneşleydi. Güneş var olan tozu gözüme sokmasa benim için hiç problem yoktu.

Bu konu hakkında kesinlikle bir şeyler yapmam gerekiyordu. Ağzıma bir **fındık** atıp açık **kuşburnum**dan bir yudum daha aldım. Düşünmek için kanepeye uzandım. Gözlerimi kapatıp bütün olasılıkları zihnimde döndürmeye başladım. Kafama bir anda ilginç bir fikir gelmişti:

Pencereleri kartonla kapatmak!

Bu şekilde içeriye güneş ışığı girmeyecek, tozlar da görünmez olacaktı. Kartonlu Karton Nuri'den satın alırdım. Evde çekiç vardı. Peki nasıl bir çivi çakmalıydım? Bunu bilmiyordum işte. Kütüphanede "Ev İşleri 101" adlı kitabı bulup çivilerin anlatıldığı sayfayı okumaya başladım.

Çivileri tek tek incelemeye başladım. İnşaat çivisi? Hayır olmaz. Cam çivisi? Hayır. Döşeme çivisi? Belki. Gövdesi kare, büyük başlı. Bu çiviye sevmişim.

Oldukça karizmatik bir görüntüsü vardı. Yanına bir işaret koydum. Tel çivi de vardı. Başı damarlıymış, çekiç darbelerine de dayanıklı.

Döşeme çivisi mi tel çivisi mi? Her şeyde olduğu gibi yine **kararsız** kalmıştım. Kitaptaki bilgiler sınırlıydı. En iyisi bu konuyu çiviye alacağım Nalbur Cemal amca ile konuşmaktı.

Kitabı kapattıktan sonra pencerenin kenarına gittim. Çivileri çakacağım yerlere bakarken kapı çalınmaya başladı. Kapıyı açtığımda en az 9 çocuk kapımın önünde bekliyordu. Çok şaşırılmıştım.

“Arkadaşlar ne oldu? Neden bu kadar kalabalık geldiniz?”

Kaptan Serkan’ın yüzü düştü. Bembeyaz camlı tuhaf gözlüğünü çıkardı. Derin bir nefes aldıktan sonra konuşmaya başladı.

“15 dakika sonra maç başlayacak.”

Maç mı? **Maçı tamamen unutmuştum.** Bugün Yukarı Mahalle ile final karşılaşmamız vardı ve bu benim tamamen aklımdan çıkmıştı! Bozuntuya vermemeliydim.

Hızlıca düşündüm. Saat 12.00 gibi kitap okumaya başlamıştım. Altı kitap yarım saatten üç saat ederdi. Hadi bir saat de mola vermiş olsam saat en fazla dört olmalıydı.

“Saat 16.00 değil mi ya? Maçı erkene mi aldınız?”

“Saat 17.00 Bilal!”

“17.00 mi? Dalga geçme Serkan. En fazla 16.00 olmalı.”

Serkan lafı hiç dolandırmadan en son söylemesi gereken şeyi en başta söyleyivermişti.

“Bak Bilal. Son iki antrenmana da zorla gelmiş gibiydin. **Eğer Arda’dan çekindiğin için** maça gelmek istemiyorsan bunu bize söylemen yeterli.”

Arda’nın adını duyunca kan beynime sıçramıştı.

Serkan, tafralı cümlesini bitirir bitirmez, bembeyaz camlı, bakanın kendisini net bir şekilde görebildiği aynalı gözlüklerini tekrar taktı. Güneş gözlüklerinin camında kendimi izlemeye başladım. **Sağ gözümün morluğunu** çok net bir şekilde görebiliyordum.

*

Maç başlamadan önce tribünler hınca hınç dolmuştu. Aşağı Mahalle ve Yukarı Mahalle’nin taraftarları tezahüratlar eşliğinde takımların toprak sahaya çıkmasını bekliyordu.

Maçların canlı yayın hakkını kendi kendine alan Hamdi, Youtube yayını için hazırlıklarını tamamlar tamamlamaz tüm coşkusuyla anlatıma başladı.

“Merhaba değerli izleyiciler. Canlı yayınımıza hoş geldiniz. Yukarı ve Aşağı Mahalle şampiyonluk maçından hepinize selamlar!”

Henüz 12 yaşında olmasına rağmen kendini spor medyasına adamıştı. Medyadan başka hiçbir şey bilmez ama medyayı çok iyi bilirdi. Tuhaf davranışları yüzünden tek arkadaşı, yerel haber sitesinin sahibi Ufuk abiydi. Hamdi, Ufuk abinin sitesinde spor editörüydü.

Bir gün okulda Hamdi tek başına otururken onunla tanışmak için yanına gitmiştim. Hiç arkadaşı olmadığı için beni hemen arkadaşı olarak kabul etmiş, ben hiçbirini sormadan bana bütün sırlarını anlatmıştı.

Maçın yönetmeni Ufuk abi ile Hamdi'nin en önemli ortak yönü ikisinin de bir gün çok önemli insan olacaklarını hissetmeleriymiş. Bunu düşündüklerinde karınlarına bir karıncalanma gelir, heyecanlanırlarmış. Hatta o kadar, o kadar fazla heyecanlanırlarmış ki bu onların bağırsaklarını bozar, tuvalete koşarak giderlermiş.

12 yaşındaydı ama hayata geç kaldığını düşünüyordu. Şu ana kadar çoktan bir fenomen haline gelmeliymiş. Ufuk abi ise 30 yaşındaydı. O da önemli işler yapmak için çok geç kaldığını düşünüyormuş. Hatta Hamdi her seferinde onu teselli etmek için, "30 olduğuna aldırma," dermiş, "12'lik bir delikanlı gibi çevik ve formundasın." Ufuk abi de bu cümleyle hep teselli olurmuş.

Gördüğüm en ilginç ikili diyebilirim.